

КОНВЕНЦІЯ ПРО ВЗАЄМНУ АДМІНІСТРАТИВНУ
ДОПОМОГУ В ПОДАТКОВИХ СПРАВАХ *

Страсбург, 25 січня 1988 року

European Treaty Series/127

* Офіційний переклад з англійської мови Є.М.Вишневського

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени Ради Європи та країни-члени Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що розвиток переміщення через кордони країн осіб, капіталів, товарів і послуг, хоча він і є сам по собі вельми вигідним, розширив можливості уникнення оподаткування та сплати податків і тому вимагає активізації співробітництва між податковими органами,

вітаючи різні зусилля, яких було докладено останніми роками на міжнародному рівні у двосторонньому чи багатосторонньому порядку для боротьби з уникненням оподаткування та сплати податків,

вважаючи, що координація зусиль між державами є необхідною для заохочення надання всіх форм адміністративної допомоги у справах, які стосуються будь-яких податків, та водночас для забезпечення належного захисту прав платників податків,

визнаючи, що міжнародне співробітництво може відігравати важливу роль у сприянні належному визначенню податкових зобов'язань та у наданні платнику податків допомоги в забезпеченні його прав,

вважаючи, що основоположні принципи, які надають кожній особі право на те, щоб її права та обов'язки були визначені відповідно до належної правової процедури, мають бути визнані такими, що застосовуються до податкових справ в усіх державах, а також що держави мають докладати зусиль для захисту законних інтересів платників податків, включаючи належний захист від дискримінації та подвійного оподаткування,

впевнені у цьому зв'язку, що держави мають здійснювати заходи чи надавати інформацію тільки відповідно до їхніх внутрішньодержавних права та практики з урахуванням необхідності захисту конфіденційності інформації та

міжнародних документів про захист особистого життя та про потоки даних особистого характеру,

прагнучи укласти конвенцію про взаємну адміністративну допомогу в податкових справах,

погодилися про таке:

ГЛАВА I

Сфера застосування Конвенції

Стаття 1

Предмет Конвенції та особи, до яких вона застосовується

1. Сторони з урахуванням положень глави IV надають одна одній адміністративну допомогу в податкових справах. Така допомога може включати у відповідних випадках заходи, яких вживають судові органи.

2. Така адміністративна допомога передбачає:

- a) обмін інформацією, в тому числі одночасні податкові перевірки та участь в податкових перевірках за кордоном;
- b) допомогу у стягненні податків, включаючи заходи по збереженню суми податків; та
- c) вручення документів.

3. Сторона надає адміністративну допомогу незалежно від того, що відповідна особа є резидентом або громадянином Сторони чи будь-якої іншої держави.

Стаття 2

Податки, до яких застосовується Конвенція

1. Ця Конвенція застосовується:

- a) до таких податків:
 - i) податки на доход чи прибуток,
 - ii) податки на приріст капіталу, які справляються окремо від податку на доход чи прибуток,
 - iii) податки на чисті активи, які справляються від імені Сторони; та

- b) до таких податків:
 - i) податки на доход, прибуток, приріст капіталу чи на чисті активи, які справляються від імені державних органів або органів місцевого самоврядування Сторони;
 - ii) збори на обов'язкове соціальне забезпечення, які сплачуються органам державної влади чи установам соціального забезпечення, створеним за публічним правом; і
 - iii) податки інших категорій, за винятком мита, які справляються від імені Сторони, а саме:
 - A) податки на майно, спадщину чи подарунки,
 - B) податки на нерухоме майно,
 - C) загальні податки на споживання, такі як податок на додану вартість чи податок з обороту,
 - D) спеціальні податки на товари та послуги, такі як акцизний збір,
 - E) податки на використання автотранспортних засобів або володіння ними,
 - F) податки на використання рухомого майна, за винятком автотранспортних засобів, або володіння ним,
 - G) будь-які інші податки;
 - iv) податки, що належать до категорій, наведених у підпункті iii вище, та що справляються від імені

державних органів або органів місцевого самоврядування Сторони.

2. Існуючі податки, до яких застосовується Конвенція, наводяться у додатку А по категоріях, згаданих у пункті 1.

3. Сторони повідомляють Генерального секретаря Ради Європи чи Генерального секретаря ОЕСР (далі "Депозитарії") про будь-яку зміну, яка має бути внесена до додатку А внаслідок зміни переліку, згаданого у пункті 2. Така зміна набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Депозитарієм.

4. Конвенція також застосовується від дня їхнього запровадження до будь-яких ідентичних або суттєво схожих податків, які справляються на території Договірної Держави після набрання Конвенцією чинності стосовно цієї Сторони на додаток до існуючих податків або замість існуючих податків, наведених у додатку А, і у такому випадку відповідна Сторона повідомляє одного з Депозитаріїв про запровадження цих податків.

ГЛАВА II

Загальні визначення

Стаття 3 Визначення

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо контекст не вимагає іншого:

- а) терміни "запитуюча держава" та "запитувана держава" означають, відповідно, будь-яку Сторону, яка звертається із проханням про надання адміністративної допомоги в податкових справах, і будь-яку Сторону, до якої звернено прохання про надання такої допомоги;

- b) термін "податок" означає будь-який податок або збір на соціальне забезпечення, до якого застосовується Конвенція відповідно до статті 2;
- c) термін "податкова заборгованість" означає будь-яку суму податку, а також пеню з неї, адміністративні штрафи, пов'язані з нею, та витрати, здійснені у зв'язку із її стягненням, які підлягають сплаті, але ще не сплачені;
- d) термін "уповноважений орган" означає осіб і органи, що наведені у додатку В;
- e) термін "громадяни" стосовно будь-якої Сторони означає:
 - i) усіх фізичних осіб, які мають громадянство цієї Сторони; та
 - ii) усіх юридичних осіб, усі товариства, асоціації та інші утворення, що одержують свій статус як такий відповідно до законодавства, чинного на території цієї Сторони.

Для кожної Сторони, яка зробила заяву із цією метою, вищенаведені терміни матимуть значення за змістом визначень, що містяться у додатку С.

2. Для застосування Конвенції будь-якою Стороною будь-який невизначений у Конвенції термін, якщо контекст не вимагає іншого, має значення, якого йому надається у праві цієї Сторони, що стосується охоплених Конвенцією податків.

3. Сторони повідомляють одному з Депозитаріїв про будь-яку зміну, яка має бути внесена до додатків В та С. Така зміна набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Депозитарієм.

ГЛАВА III

Форми допомоги

Розділ I

Обмін інформацією

Стаття 4

Загальні положення

1. Сторони, зокрема як передбачено у цьому розділі, здійснюють обмін будь-якою інформацією, яка може бути доречною для:

- a) встановлення суми та збору податку, а також стягнення податкової заборгованості та здійснення виконавчих заходів з метою її стягнення; і
- b) притягнення до адміністративної відповідальності чи порушення кримінального переслідування у судовому органі.

Інформація, яка може бути недоречною для таких цілей, обміну за цією Конвенцією не підлягає.

2. Сторона може використовувати інформацію, отриману за цією Конвенцією, як доказ у кримінальному суді тільки за попереднім дозволом Сторони, яка надала таку інформацію. Проте будь-які дві чи більше Сторін можуть домовитися між собою про скасування умови отримання попереднього дозволу.

3. Будь-яка Сторона у заяві на ім'я одного з Депозитаріїв може зазначити, що відповідно до її внутрішнього законодавства органи цієї Сторони можуть інформувати свого резидента чи громадянина про надання згідно зі статтями 5 і 7, інформації, яка його стосується, до передачі такої інформації.

Стаття 5

Обмін інформацією на прохання

1. На прохання запитуючої держави запитувана держава надає запитуючій державі будь-яку інформацію, що згадується у статті 4 та стосується конкретних осіб чи операцій.

2. Якщо інформації, яка міститься у податкових досьє запитуваної держави, недостатньо для задоволення цією державою прохання про надання інформації, ця держава вживає всіх відповідних заходів для надання запитуючій державі запитуваної інформації.

Стаття 6

Автоматичний обмін інформацією

Стосовно категорій випадків і відповідно до процедур, які вони визначають за спільною згодою, дві чи більше Сторін автоматично обмінюються інформацією, згадану у статті 4.

Стаття 7

Спонтанний обмін інформацією

1. Будь-яка Сторона без попереднього прохання надає відому їй інформацію іншій Стороні у таких випадках:

- a) перша Сторона має підстави припускати, що на території іншої Сторони може мати місце втрата податку;
- b) платник податку отримує знижку чи звільнення від податку на території першої Сторони, що може призвести до збільшення суми податку чи до оподаткування на території іншої Сторони;
- c) підприємницькі операції між платником податку однієї Сторони та платником податку іншої Сторони здійснюються через одну чи більше країн таким чином, що це може призвести до зменшення суми податку на території однієї чи іншої Сторони або на території обох Сторін;

- d) Сторона має підстави припускати, що сума податку може бути зменшена внаслідок фіктивних переказів прибутку в межах об'єднань підприємств;
- e) інформація, надана першій Стороні іншою Стороною, дозволила першій Стороні зібрати інформацію, яка може бути корисною для визначення суми податку на території іншої Сторони.

2. Кожна Сторона вживає таких заходів та здійснює такі процедури, які є необхідними для забезпечення наявності інформації, згаданої у пункті 1, для передачі іншій Стороні.

Стаття 8

Одночасні податкові перевірки

1. На прохання однієї з них дві чи більше Сторін проводять між собою консультації з метою визначення випадків і процедур проведення одночасних податкових перевірок. Кожна Сторона вирішує, чи бажає вона, чи ні брати участь у конкретній одночасній податковій перевірці.

2. Для цілей цієї Конвенції одночасна податкова перевірка означає домовленість між двома чи більше Сторонами про проведення одночасно перевірки на своїй території стану сплати податків особою чи особами, які представляють для них спільний чи додатковий інтерес, з метою обміну будь-якою відповідною інформацією, яку вони таким чином отримують.

Стаття 9

Податкові перевірки за кордоном

1. На прохання уповноваженого органу запитуючої держави уповноважений орган запитуваної держави може дозволити представникам уповноваженого органу запитуючої держави бути присутніми на відповідній частині податкової перевірки в запитуваній державі.

2. Якщо прохання приймається, уповноважений орган запитуваної держави якнайскоріше повідомляє уповноваженому

органу запитуючої держави про час та місце перевірки, орган або посадову особу, якій доручено провести перевірку, та процедури і умови, встановлені запитуваною державою для проведення перевірки. Всі рішення стосовно проведення перевірки ухвалюються запитуваною державою.

3. Будь-яка Сторона може поінформувати одного з Депозитаріїв про свій намір не приймати загалом прохання, згадані у пункті 1. Така заява може бути зроблена чи відкликана у будь-який час.

Стаття 10

Суперечлива інформація

Якщо Сторона отримує від іншої Сторони інформацію про стан сплати податків тією чи іншою особою, яка, на її думку, суперечить інформації, що вона має у своєму розпорядженні, вона повідомляє про це Стороні, яка надала інформацію.

Розділ II

Допомога у стягненні податків

Стаття 11

Стягнення податкової заборгованості

1. На прохання запитуючої держави запитувана держава з урахуванням положень статей 14 і 15 вживає необхідних заходів для стягнення податкової заборгованості, винної першій державі, так якби ця заборгованість, була зроблена в запитуваній державі.

2. Положення пункту 1 застосовуються лише до податкової заборгованості, яка є предметом документа, що дозволяє примусове стягнення заборгованості в запитуючій державі, та, якщо відповідні Сторони не домовилися про інше, яка не оспорується.

Проте, якщо заборгованість, лічиться за особою, яка не є резидентом запитуючої держави, пункт 1 застосовується, коли

відповідні Сторони не домовилися про інше, лише якщо заборгованість не може більше оспорюватися.

3. Зобов'язання надавати допомогу у стягненні податкової заборгованості стосовно померлої особи чи її майна обмежується вартістю цього майна чи власності, набутої кожним бенефіціаром майна, залежно від того, чи заборгованість має стягуватися з майна, чи з бенефіціарів такого майна.

Стаття 12

Заходи по збереженню суми податків

На прохання запитуючої держави запитувана держава з метою стягнення суми податку вживає заходів для її збереження, навіть якщо заборгованість оспорується або ще не є предметом документа, що дозволяє її примусове стягнення.

Стаття 13

Документи, які додаються до прохання про надання допомоги

1. До прохання про надання адміністративної допомоги згідно з цим розділом додаються:

- a) заява про те, що заборгованість стосується податку, до якого застосовується ця Конвенція, та, у випадку стягнення, про те, що з урахуванням пункту 2 статті 11 заборгованість не оспорується чи не може оспорюватися;
- b) офіційна копія документа, що дозволяє примусове стягнення заборгованості в запитуючій державі; та
- c) будь-який інший документ, необхідний для здійснення стягнення чи заходів по збереженню суми податків.

2. Документ, що дозволяє примусове стягнення у запитуючій державі, у відповідних випадках і згідно з положеннями, чинними в запитованій державі, приймається, визнається, доповнюється чи замінюється якнайскоріше від дати

отримання прохання про надання допомоги документом, що дозволяє примусове стягнення у запитуваній державі.

Стаття 14

Строки

1. Питання стосовно будь-якого періоду, після завершення якого заборгованість не може примусово стягуватися, регулюються законодавством запитуючої держави. У проханні про надання допомоги наводиться конкретна інформація про цей період.

2. Заходи стягнення, які здійснюються запитуваною державою відповідно до прохання про надання допомоги та внаслідок яких згідно із законодавством цієї держави період, згаданий у пункті 1, може зупинятися чи припинятися, повинні також мати такі наслідки за законодавством запитуючої держави. Запитувана держава інформує запитуючу державу про такі заходи.

3. У будь-якому випадку запитувана держава не зобов'язана виконувати прохання про надання допомоги, яке подається через 15 років від дати ухвалення первинного документа, що дозволяє примусове стягнення.

Стаття 15

Переважне право

Стягнення податкової заборгованості, у якому надається допомога, не має у запитуваній державі ніякого спеціального переважного права перед стягненням заборгованості, винної цій державі, навіть якщо процедура стягнення є такою самою, як і процедура стягнення податкової заборгованості, винної цій державі.

Стаття 16

Відстрочка сплати

Запитувана держава може дозволяти відстрочку сплати чи розстрочку сплати, якщо її законодавство чи адміністративна

практика дозволяє це робити в аналогічних випадках, але спершу вона інформує про це запитуючу державу.

Розділ III

Вручення документів

Стаття 17

Вручення документів

1. На прохання запитуючої держави запитувана держава вручає адресату документи, в тому числі документи, які стосуються судових рішень, що надсилаються запитуючою державою та стосуються податку, до якого застосовується це Конвенція.

2. Запитувана держава здійснює вручення документів:

- a) у спосіб, встановлений її внутрішнім законодавством для вручення документів такого самого чи схожого характеру;
- b) коли це можливо, у конкретний спосіб, запитуваний запитуючою державою, чи у спосіб якнайбільше схожий до способу, передбаченого її законодавством.

3. Будь-яка Сторона може здійснювати вручення документів особі, яка знаходиться на території іншої Сторони, безпосередньо поштою.

4. Ніщо у цій Конвенції не тлумачиться як таке, що робить не дійсним будь-яке вручення документів Стороною відповідно до її законодавства.

5. Якщо документ вручається відповідно до цієї статті, додання його перекладу не є обов'язковим. Проте, коли відомо що адресат не розуміє мови, якою складено цей документ, запитувана держава вживає заходів для забезпечення його перекладу або підготовки його стислому викладу своєю офіційною мовою або однією зі своїх офіційних мов. Вона може

також звернутися до запитуючої держави із проханням забезпечити або переклад документа, або додання до нього його стислого викладу однією з офіційних мов запитуваної держави, Ради Європи чи ОЕСР.

ГЛАВА IV

Положення, які стосуються всіх форм допомоги

Стаття 18

Інформація, яку має надавати запитуюча держава

1. У проханні про надання допомоги зазначається у відповідних випадках:

- a) орган або установа, яка ініціювала прохання, подане уповноваженим органом;
- b) прізвище, адреса та будь-які інші відомості, що допомагають ідентифікувати особу, стосовно якої подається прохання;
- c) у випадку прохання про надання інформації, форма у якій запитуюча держава бажає отримати інформацію для задоволення її потреб;
- d) у випадку прохання про надання допомоги у стягненні податку чи здійсненні заходів по збереженню суми податку, характер податкової заборгованості, структура податкової заборгованості та майно, за рахунок якого податкова заборгованість може бути стягнена;
- e) у випадку прохання про вручення документів, характер та предмет документа, який має бути вручений;
- f) чи відповідає прохання законодавству та адміністративній практиці запитуючої держави та чи воно обгрунтоване у світлі вимог статті 19.

2. Як тільки будь-яка інша інформація, яка стосується прохання про надання допомоги, стає відомою запитуючій державі, остання надсилає її запитуваній державі.

Стаття 19

Можливість відхилення прохання

Запитувана держава не зобов'язана приймати прохання до виконання, якщо запитуюча держава не використала усі засоби, що існують на її власній території, за винятком випадків, коли використання таких засобів може створити непомірні труднощі.

Стаття 20

Відповідь на прохання про надання допомоги

1. Якщо прохання про надання допомоги приймається до виконання, запитувана держава якнайскоріше інформує запитуючу державу про вжиті заходи та результати допомоги.

2. Якщо прохання відхиляється, запитувана держава якнайскоріше інформує запитуючу державу про таке рішення та причини його ухвалення.

3. Якщо у випадку прохання про надання інформації запитуюча держава визначила форму, у якій вона бажає отримати інформацію, та якщо запитувана держава може це зробити, запитувана держава надає інформацію у запитуваній формі.

Стаття 21

Захист осіб і межі зобов'язання надавати допомогу

1. Ніщо у цій Конвенції не зашкоджує правам і гарантіям, які забезпечуються особам законодавством або адміністративною практикою запитуваної держави.

2. За винятком статті 14, положення цієї Конвенції не тлумачаться як такі, що покладають на запитувану державу зобов'язання:

- a) здійснювати заходи всупереч її законодавству чи адміністративній практиці або законодавству чи адміністративній практиці запитуючої держави;
- b) здійснювати заходи, які, на її думку, порушують громадський порядок або суперечать її першорядним інтересам;
- c) надавати інформацію, яка не може бути отримана відповідно до її законодавства чи адміністративної практики або законодавства чи адміністративної практики запитуючої держави;
- d) надавати інформацію, яка може розкрити будь-яку торгіву, підприємницьку, промислову, комерційну чи професійну таємницю або торговий процес, чи інформацію, розголошення якої може порушувати громадський порядок чи суперечити її першорядним інтересам;
- e) надавати адміністративну допомогу, якщо та тією мірою, якою вона вважає, що оподаткування в запитуючій державі суперечить загально визнаним принципам оподаткування чи положенням будь-якого договору про усунення подвійного оподаткування або будь-якого іншого договору, укладеного запитуваною державою із запитуючою державою;
- f) надавати допомогу, якщо застосування цієї Конвенції може призвести до дискримінації між громадянином запитуваної держави та громадянами запитуючої держави, які знаходяться у такому самому становищі.

Стаття 22

Таємність

1. Будь-яка інформація, отримана Стороною згідно з цією Конвенцією, вважається таємною так само, як і інформація, отримана відповідно до внутрішнього законодавства цієї Сторони або за умов таємності, які застосовуються на території Сторони, що надає інформацію, якщо такі умови є більш суворими.

2. Така інформація у будь-якому випадку розголошується тільки особам або органам (включаючи суди та адміністративні чи наглядові органи), які причетні до оцінки, збору чи стягнення, до здійснення виконавчих заходів або кримінального переслідування, чи прийняття рішень по апеляціях стосовно податків, винних цій Стороні. Ця інформація може використовуватися тільки особами чи органами, згаданими вище, та тільки для зазначених цілей. Незважаючи на положення пункту 1, вони можуть розголошувати її у відкритому судовому розгляді або у судових рішеннях, які стосуються таких податків, за наявності попереднього дозволу уповноваженого органу Сторони, що надає інформацію. Проте будь-які дві чи більше Сторін можуть за спільною згодою відмовитися від умови отримання попереднього дозволу.

3. Якщо Сторона заявила застереження, передбачене у підпункті a пункту 1 статті 30, будь-яка інша Сторона, що отримує інформацію від цієї Сторони, не може використовувати її стосовно податку, що належить до категорії, стосовно якої заявлене застереження. Так само, Сторона, яка заявила таке застереження, не може використовувати інформацію, отриману згідно з цією Конвенцією, стосовно податку, що належить до категорії, відносно якої заявлене застереження.

4. Незважаючи на положення пунктів 1, 2 і 3, інформація, отримана Стороною, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може використовуватися для таких інших цілей згідно із законодавством Сторони, яка надає інформацію, та якщо уповноважений орган цієї Сторони дає дозвіл на таке використання. Інформація, надана однією Стороною іншій Стороні, може передаватися останньою третій Стороні за наявності попереднього дозволу уповноваженого органу першої Сторони.

Стаття 23

Порушення позовів

1. Позови, які стосуються заходів, вжитих за цією Конвенцією запитуваною державою, порушуються тільки у відповідному органі цієї держави.

2. Позови, які стосуються заходів, вжитих за цією Конвенцією запитуючою державою, зокрема ті, що, коли йдеться про стягнення, стосуються існування чи розміру податкової заборгованості або документа, який дозволяє її примусове стягнення, порушуються тільки у відповідному органі цієї держави. У разі порушення таких позовів запитуюча держава інформує про це запитувану державу, яка зупиняє процедуру до ухвалення рішення відповідним органом. Проте запитувана держава, якщо до неї із таким проханням звертається запитуюча держава, вживає заходів по збереженню суми податку для забезпечення стягнення. Запитувана держава може також бути поінформованою про такі позови будь-якою заінтересованою особою. Запитувана держава у разі необхідності консультується з цього питання із запитуючою державою відразу після отримання такої інформації.

3. Після проголошення остаточного рішення по порушеному позову запитувана держава чи запитуюча держава у відповідних випадках негайно повідомляє іншу державу про це рішення та про наслідки, яке воно має для прохання про надання допомоги.

ГЛАВА V

Спеціальні положення

Стаття 24

Виконання Конвенції

1. Сторони спілкуються одна з одною з питання виконання цієї Конвенції через посередництво їхніх відповідних уповноважених органів. З цією метою уповноважені органи

можуть спілкуватися безпосередньо між собою та можуть дозволяти підпорядкованим їм органам діяти від їхнього імені. Уповноважені органи двох чи більше Сторін можуть за спільною згодою визначити порядок застосування між ними Конвенції.

2. Якщо запитувана держава вважає, що застосування цієї Конвенції у конкретному випадку може мати серйозні та небажані наслідки, уповноважені органи запитуваної та запитуючої держави консультуються між собою і докладають зусиль для врегулювання ситуації за обоюсторонньою згодою.

3. Координуючий орган у складі представників уповноважених органів Сторін здійснює нагляд за виконанням та розвитком цієї Конвенції під егідою ОЕСР. Для цього координуючий орган рекомендує вживати будь-яких заходів, які можуть сприяти досягненню загальних цілей Конвенції. Зокрема, він діє як форум для вивчення нових методів та процедур активізації міжнародного співробітництва у податкових справах та у відповідних випадках він може рекомендувати зміни чи поправки до Конвенції. Держави, які підписали, але ще не ратифікували, прийняли чи затвердили Конвенцію, мають право бути представленими на засіданнях координуючого органу як спостерігачі.

4. Будь-яка Сторона може звернутися до координуючого органу із проханням надати висновки щодо тлумачення положень Конвенції.

5. Якщо між двома чи більше Сторонами виникають труднощі або сумніви стосовно виконання чи тлумачення Конвенції, уповноважені органи цих Сторін докладають зусиль для врегулювання питання за спільною згодою. Рішення про досягнення такої згоди повідомляється координуючому органу.

6. Генеральний секретар ОЕСР інформує Сторони та держави, які підписали, але ще не ратифікували, прийняли чи затвердили Конвенцію, про висновки, надані координуючим органом відповідно до положень пункту 4 вище, та про досягнення спільної згоди відповідно до пункту 5 вище.

Стаття 25

Мови

Прохання про надання допомоги та відповіді на них складаються однією з офіційних мов ОЕСР та Ради Європи або будь-якою іншою мовою, визначеною між відповідними Договірними Державами на двосторонньому рівні.

Стаття 26

Витрати

Якщо відповідні Сторони на двосторонньому рівні не погодились про інше:

- a) звичайні витрати, пов'язані із наданням допомоги, сплачуються запитуваною державою;
- b) надзвичайні витрати, пов'язані із наданням допомоги, сплачуються запитуючою державою.

ГЛАВА VI

Заключні положення

Стаття 27

Інші міжнародні угоди чи домовленості

1. Можливості надання допомоги, передбачені цією Конвенцією, не обмежують та самі не обмежуються можливостями, передбаченими в існуючих або майбутніх міжнародних договорах чи інших домовленостях, укладених між відповідними Сторонами, чи в інших документах, які стосуються співробітництва в податкових справах.

2. Незважаючи на правила, що містяться у цій Конвенції, Сторони, які є членами Європейського економічного співтовариства, застосовують у своїх взаємних відносинах загальні правила, що є чинними у Співтоваристві.

Стаття 28

Підписання Конвенції та набрання нею чинності

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи та країнами-членами ОЕСР. Вона підлягає ратифікації, прийняттю чи затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання одному з Депозитаріїв.

2. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку п'ять держав висловили свою згоду на обов'язковість для них Конвенції відповідно до положень пункту 1.

3. Стосовно будь-якої держави-члена Ради Європи чи будь-якої країни-члена ОЕСР, яка висловлюватиме свою згоду на обов'язковість для неї Конвенції після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про приєднання чи затвердження.

Стаття 29

Територіальне застосування Конвенції

1. Кожна держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про прийняття або затвердження може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка держава у будь-який інший час після цього заявою на ім'я одного з Депозитаріїв може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену у цій заяві. Стосовно такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Депозитарієм.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до будь-якого з двох попередніх пунктів, може стосовно будь-якої території, визначеної у цій заяві, бути відкликана шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я одного з Депозитаріїв.

Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Депозитарієм.

Стаття 30

Застереження

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про прийняття або затвердження чи у будь-який інший час після цього може заявити, що вона залишає за собою право:

- a) у жодній формі не надавати допомогу стосовно податків інших Сторін, які належать до будь-яких з категорій, наведених у підпункті b пункту 1 статті 2, якщо вона не включила до додатку А Конвенції жоден зі своїх податків, які належать до цієї категорії;
- b) не надавати допомогу у стягненні будь-якої податкової заборгованості чи у стягненні адміністративного штрафу стосовно всіх податків або тільки податків, які належать до однієї чи більше з категорій, наведених у пункті 1 статті 2;
- c) не надавати допомогу стосовно будь-якої податкової заборгованості, яка існує на дату набрання Конвенцією чинності стосовно цієї держави, або, якщо раніше було заявлене застереження згідно з підпунктом a чи b вище, на дату відкликання такого застереження стосовно податків, які належать до відповідної категорії;
- d) не надавати допомогу у врученні документів стосовно всіх податків або тільки податків, які належать до однієї чи більше з категорій, наведених у пункті 1 статті 2;
- e) не дозволяти здійснювати вручення документів поштою, яке передбачається у пункті 3 статті 17.

2. Жодне інше застереження не дозволяється.

3. Після набрання цією Конвенцією чинності стосовно будь-якої Сторони ця Сторона може заявити одне чи більше застережень, які наведені у пункті 1 та які вона не заявила під час ратифікації, прийняття чи затвердження. Такі застереження набувають чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання застереження одним з Депозитаріїв.

4. Будь-яка Сторона, яка заявила застереження згідно з пунктами 1 і 3, може повністю або частково відкликати його шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я одного з Депозитаріїв. Відкликання набирає чинності від дати отримання такого повідомлення Депозитарієм.

5. Сторона, яка заявила застереження стосовно одного із положень цієї Конвенції, не може вимагати застосування цього положення будь-якою іншою Стороною; проте вона може, якщо її застереження є частковим, вимагати застосування цього положення у тому обсязі, у якому вона сама його прийняла.

Стаття 31 **Денонсація**

1. Будь-яка Сторона може у будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я одного з Депозитаріїв.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання повідомлення Депозитарієм.

3. Для будь-якої Сторони, яка денонсує Конвенцію, положення статті 22 залишаються обов'язковими до тих пір, поки у її розпорядженні знаходяться будь-які документи чи будь-яка інформація, отримана за Конвенцією.

Стаття 32 **Депозитарії та їхні функції**

1. Депозитарій, якому було подано будь-який документ, будь-яке повідомлення чи сповіщення, повідомляє держави-члени Ради Європи та країни-члени ОЕСР про:

- a) будь-яке підписання;
- b) заду на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти чи будь-якого документа про прийняття або затвердження;
- c) будь-яку дату набрання цією Конвенцією чинності відповідно до положень статей 28 і 29;
- d) будь-яку заяву, зроблену на виконання положень пункту 3 статті 4 або пункту 3 статті 9, та відкликання будь-якої такої заяви;
- e) будь-яке застереження, заявлене на виконання положень статті 30, та відкликання будь-якого застереження, здійснене на виконання положень пункту 4 статті 30;
- f) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень пункту 3 або 4 статті 2, пункту 3 статті 3, статті 29 або пункту 1 статті 31;
- g) будь-яку іншу дію, будь-яке повідомлення чи сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

2. Депозитарій, який отримує будь-яке сповіщення чи надсилає будь-яке повідомлення на виконання положень пункту 1, негайно інформує про це іншого Депозитарія.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Страсбурзі двадцять п'ятого дня січня місяця 1988 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, у двох примірниках, один з

яких зберігатиметься в архіві Ради Європи, а інший - в архіві ОЕСР. Генеральні секретарі Ради Європи та ОЕСР надсилають засвідчені копії Конвенції кожній державі-члену Ради Європи та країні-члену ОЕСР.

ДОДАТОК А

Податки, до яких може застосовуватися Конвенція

(Пункт 2 статті 2 Конвенції)

ДОДАТОК В

Уповноважені органи

(Пункт 1d статті 3 Конвенції)

ДОДАТОК С

Визначення слова "громадянин" для цілей Конвенції

(Пункт 1е статті 3 Конвенції)